

[Formanden]

R. 4) vil komme til forhandling i tingets møde den 25. februar 1982.

Boligudvalget har afgivet særskilte betænkninger over hvert af følgende lovforslag:

Forslag til lov om individuel boligstøtte (boligsikring, boligydelse og lån til beboerindskud). (Lovforslag nr. L 42).

Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig offentlig støtte til almennyttigt boligbyggeri og statsstøttede kollegier. (Driftssikring til visse lejligheder for gamle, syge og svagelige). (Lovforslag nr. L 45).

Forslag til lov om ændring af byggelov. (Lovforslag nr. L 49).

Forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri. (Øget ramme for støtte til private andelsboliger). [Af Dræbye (RV) m.fl.]. (Lovforslag nr. L 74).

Forslag til lov om ændring af lov om snering. (Erstatning til andelsboligforeninger). [Af Dræbye (RV) m.fl.]. (Lovforslag nr. L 75).

Eksemplarer er omdelt.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Ministeren for skatter og afgifter (Lykkesoft):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Skattemæssig ligestilling af ægtefæller).

(Lovforslag nr. L 117).

Lovforslagets hovedformål er at fjerne kønsdiskriminerende bestemmelser i skattelovgivningen og at ligestille ægtefæller i skattemæssig henseende.

De gældende regler for sambeskatning er inkonsekvente levn fra et tidligere skattesystem, hvor familien blev beskattet som en enhed.

Ved kildeskattelovens indførelse blev den gifte kvinde særskilt skattepligtig af en række indtægter – især løn. Siden er stadig flere poster ført hen til særskilt beskatning. Men det giver anledning til megen og berettiget kritik, at manden fortsat betragtes som den skattemæssige hovedperson, og at ægtefællernes samlede formue og gæld samt deres renteposter, aktieudbytter, ejendomsoverskud og særlige indkomst henføres til mandens selv-

angivelse. Dette gælder endda også, hvis kvinden har særeje.

De gældende regler har ofte som konsekvens en meget skæv fordeling af skatetrækket mellem ægtefællerne: uanset at mand og kvinde tjener nogenlunde lige meget, betyder mandens fradrag som følge af underskud på fælles ejerbolig et langt lavere skatetræk.

Nærværende lovforslag har stor lighed med den ægtefællebeskatning, der i Sverige blev gennemført med virkning fra den 1. januar 1971. På væsentlige punkter er lovforslaget også identisk med det lovforslag om skattemæssig ligestilling mellem ægtefæller, der blev fremsat i folketingssamlingen 1976-77.

Lovforslaget afskaffer manden som skattemæssig hovedperson i ægteskabet.

Hver ægtefælle skal fremtidig selvangive hele sin indkomst inkl. renteindtægt, aktieudbytter og ejendomsoverskud og tage den del af familiens samlede fradrag, der vedrører ham eller hende, og ligeledes selvangive formuen særskilt. Og hver ægtefælle skal betale skat af den personligt selvangivne indkomst og formue.

Ved afgørelsen af fordelingen mellem ægtefællerne skal ægteskabslovgivningens regler om den retlige rådighed over formuegoder være afgørende. Kan det ikke afgøres, hvem der ejer et formuegode, fordeles beskatningen med halvdelen til hver.

Når der er tale om ejerbolig, vil skødet give en retningslinie. Det er derfor sideløbende med fremsættelsen af dette forslag under overvejelse at åbne midlertidig adgang til stempelfri skødeændring for samgifte personer, der ønsker at rette forskel mellem navneangivelsen på skødet og ønsket rådighedsfordeling.

Den gifte mand og kvinde skal efter forslaget betale skat af samlet personlig indkomst og formue hver for sig. Det har været overvejet at fjerne den »subsidiære hæftelse« for den anden ægtefælles skattegæld, men vanskeligheder ved at opstille en betryggende værnsregel mod skattetænkning i denne sammenhæng har ført til, at der ikke i lovforslaget er medtaget en sådan ændring. Men regeringen er dog villig til at overveje spørgsmålet yderligere under lovforslagets behandling.

Heller ikke på alle andre områder fjerner forslaget enhver skattemæssig betydning af ægteskabet. Selv om skatten opkræves fra

[Ministeren for skatter og afgifter]

hver ægtefælle for sig, foreslås der stadig ved beregningen af skatterne, at der tages hensyn til visse forhold hos den anden ægtefælle.

Dette giver sig væsentligst udtryk på tre punkter.

For det første bevares retten til at overføre *uudnyttet personfradrag og underskud* (herunder tab på visse aktiesalg) mellem ægtefællerne. Personfradragsoverførslen har særlig stor betydning for et par hundrede tusinde familier, hvor kun den ene ægtefælle er på arbejdsmarkedet. Uden ret til to personfradrag for sådanne familier ville der ske en ekstrabeskattning på ca. 7.000 kr. pr. år.

For det andet beregnes *skatteværdien af rentefradrag og skat af renteindtægt, udbytte og overskud af ejerbolig* altid, som om de var henført til den ægtefælle, der har den største indkomst i form af løn, erhvervsindtægt, pension m.v. (i forslaget kaldet »arbejdsindkomst«). Derved undgår man en pludselig skatteskærpelse for de mange yngre familier med store rentefradrag, der har økonomisk fordel af gældende regler, fordi manden har den højeste indkomst. Men der gives fremover samme vilkår til de ægtepar, hvor det er kvinden, der har den højeste »arbejdsindkomst«, som til ægtepar, hvor manden tjener mest.

Denne særlige beregningsregel for skatteværdien af »formueindkomst« (= renter, udbytter og ejendomsoverskud) og af rentefradrag betyder for ægtepar, hvor manden har højest »arbejdsindkomst«, at *summen* af skatter fra mand og kvinde forbliver stort set uændret i forhold til gældende regler. Derimod kan der ske en lettelse i skatten, når kvinden har højest »arbejdsindkomst« og rentefradragene er større end »formueindkomsten«. Omvendt vil skatten stige i få tilfælde for sidstnævnte familietype, hvis »formueindkomsten« er større end rentefradragene.

Beregningsreglen har som væsentligt formål at undgå store og pludselige stigninger i ægteparrets samlede skat, hvis de i fællesskab ejer deres bolig. Samtidig forhindres det, at formuende ægtepar ved en for dem fordelagtig opdeling af formueindkomsten kan nedbringe den samlede beskatning.

Men det skal bemærkes, at specielt den særlige skatteberegningsregel for ægtefællers formueindkomst og rentefradrag kan ses som et provisorium, der kan opløses helt eller

delvis i sammenhæng med en ændret skattemæssig behandling af renteposterne i almindelighed. Hvis der kan gennemføres overgang til et system, hvor skattebesparelsen for en renteudgift er ens uanset indkomstens højde, bliver det naturligvis uden betydning for skattetilsvaret, om rentudgifterne henføres til den ene eller den anden ægtefælle – og beregningsreglen mister betydning.

For det tredje beregnes ægtefællers eventuelle *formueskat* på grundlag af deres sammenlagte formue, og det beregnede formueskattebeløb fordeles mellem ægtefællerne efter størrelsen af deres formuer.

Det såkaldte »vandrette« skatteloft i udskrivningsloven foreslås i øvrigt tilpasset den ny skatteberegning for ægtefæller, så de beregnede nedsættelser i formueskat og indkomstskat til staten fordeles efter ægtefællernes formue – og således at den samlede nedsættelse i reglen bliver uændret i forhold til gældende regler.

De ændrede regler får også virkning for særlig indkomstskat. Denne skat skal ligeledes svares af hver ægtefælle vedrørende vedkommendes personlige formuegoder.

Efter ligningsloven kan visse gaver til almenevelgørende eller i øvrigt almennyttige institutioner fratrækkes i indkomsten, når gavebeløbet overstiger 100 kr. Gifte kvinder har ikke selvstændig fradragsret for gaver, selv om de er ansat særskilt til skat. Der foreslås en ændring af fradraget, således at først gaver ud over 300 kr. giver ret til fradrag. Til gengæld kan hver af ægtefællerne udnytte det gældende maksimale fradrag på 1.000 kr.

Der forelås også en ændring af 3.000 kr.s fradraget i pensionsbeskatningsloven. Sambeholdte ægtefællers fradrag kan efter de gældende regler i alt højst udgøre 3.000 kr. Det foreslås at begrænse fradraget til 2.000 kr., der kan udnyttes fuldt ud af hver ægtefælle.

De ændrede regler skal efter forslaget have virkning fra indkomståret 1983. Den automatiske forskudsregistrering for dette år foretages på grundlag af selvangivelsen for 1981, og de nye regler vil derfor kunne indgå i forskudsregistreringen for 1983, hvis der rettes henvendelse herom til forskudsregistreringsmyndighederne.

De samlede provenumæssige ændringer som følge af forslagene er et netto-tab på ca.

[Ministeren for skatter og afgifter]

75 mill. kr. i forhold til en videreførelse af gældende regler.

Forslaget vil kræve konsekvensændring af reglerne om beregning af socialindkomstens formuetillæg, og regeringen vil senere fremkomme med forslag herom.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om internationalt udviklingssamarbejde.

(Lovforslag nr. L 112).

Loven om internationalt udviklingssamarbejde indeholder i § 7 en bestemmelse om, at handelsministeren inden for en samlet beløbsramme på 10 mia kr. kan udstede garantier mod tab på private kreditter ydet af danske virksomheder i forbindelse med leverancer af dansk kapitaludstyr til udviklingslandene som led i disses økonomiske udvikling samt stille kaution for lån i forbindelse hermed.

Denne ordning skal ses som et supplement til eksportkreditrådsordningen med henblik på at lette eksport af større leverancer til udviklingslandene, som typisk er særlig risikobetonede lande. Ordningen askiller sig fra den almindelige eksportkreditordning i medfør af lov om Danmarks Erhvervsfond, bl.a. ved, at der kræves et ordrebeløb på mindst 20 mill. kr., at der kan ydes længere kredittid, 7-10 år mod normalt maksimalt 5 år efter den almindelige eksportkreditordning, at der fordrer garanti fra køberlandets centralbank, anden lignende bank, f.eks. en særlig udviklingsbank, eller køberlandets finansministerium, og at der gives en højere risikodækning, altid 90 pct. mod ned til 85 pct. i den almindelige eksportkreditordning.

Endvidere tilgodeses u-landshensynet derved, at Dansk Eksportfinansieringsfond kan belåne hele kreditbeløbet til en internationalt aftalt relativt lav rente (consensusrenten), medens eksportørerne ved forretninger med kredittider på 5 år og derover, der er dækket af eksportkreditrådsgaranti, selv må finansiere 6 måneders kredit til markedsrente.

Kreditrammen på 10 mia kr. er hidtil udnyttet med omkring 6,7 mia (ultimo novem-

ber 1981), fordelt med ca. 4,1 mia på udstedte garantier og ca. 2,6 mia på tilsagn om garantier, og der er i de seneste måneder modtaget ansøgninger om kreditgarantier for så store beløb, at industriministeriet er af den opfattelse, at såfremt den eksplosive tendens fortsætter i den nærmeste fremtid, hvad noget tyder på, vil en meget betydelig forhøjelse af rammen være nødvendig. Det er især stigningen på de afrikanske markeder inden for bygge- og anlægssektoren, men også eksporten til Fjernøsten af kapitalgoder, der gør sig gældende. Der er tale om ansøgninger om garanti på hver flere hundrede millioner kroner, og tilsagn om garanti vil i de allerfleste tilfælde være en forudsætning for, at ordre vil kunne opnås. Tilstrækkelige muligheder for at kunne yde disse garantier er således en forudsætning for at bevare det fodfæste, dansk eksport har på de nævnte markeder, og for en videreudvikling af eksporten. Denne eksport er ligeledes af værdi som bidrag til udviklingslandenes bestræbelser på fremme af deres industrialiseringsproces og øvrige økonomiske og samfundsmæssige udvikling.

De lange kreditter på over 7 år, som garanteres i henhold til den gældende § 7-ordning, er fortsat og i stigende omfang af stor betydning for samarbejdet og samhandelen med en lang række udviklingslande, og det foreslås derfor, at garantirammen forhøjes fra 10 mia kr. til 30 mia kr., således at der vil være mulighed for at imødekomme anmodninger om garantistillelse, i det omfang disse anmodninger er støtteværdige.

I overensstemmelse med den i 1979 skete titelændring bør »handelsministeren« rettes til »industriministeren« i lovens § 7, stk. 1 og 2.

Med disse bemærkninger overgiver jeg hermed til tingets velvillige behandling det fremsatte lovforslag.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den i Bruxelles den 10. december 1981 undertegnede protokol om Spaniens tiltrædelse af Den nordatlantiske Traktat.

(Beslutningsforslag nr. B 23).